

Unio

24. februar 2009

Til
Statsråd Heidi Grande Røys, FAD
og
Statsråd Dag Terje Andersen, AID

Kopi til
Statsråd Knut Storberget, JD

Forskrift vs avtale om unntak fra arbeidsmiljølovens arbeidstidsbestemmelser i politi- og lensmannsetaten

Vi viser til møte i AID den 28.januar 2009 og i FAD den 16.februar 2009 om ovennevnte tema. Vi er kjent med at Regjeringen arbeider med å gi en forskrift som unntar politi- og lensmannsetaten fra arbeidstidsbestemmelsene i arbeidsmiljøloven. Slike unntak er allerede regulert i en avtale mellom partene.

Hovedsammenslutningene er svært kritiske til Regjeringens handlemåte.

Hovedsammenslutningene vil påpeke at i den foreliggende situasjon, hvor det er og har vært en tariffavtale over lengre tid og hvor arbeidstakersiden er innstilt på å forhandle frem en forlengelse av denne, er dette etter vårt syn misbruk av forskriftshjemmelen i arbeidsmiljøloven. Dette gjelder særlig når det i realiteten er underbemanning som begrunner behovet for unntak, og bare i mindre grad virksomhetens og arbeidets særegne art.

Vi viser også til at arbeidstidsdirektivet (2003/88/EF) opererer med et system for unntak fra direktivets hovedregler som innebærer at partene gjennom avtaler generelt har videre unntaksadgang enn myndighetene gjennom lov eller forskrift.

Gjennom kollektive forhandlinger kan avtalepartene se arbeidsbelastningene, arbeidstids- og hviletidsbestemmelsene i sammenheng og således sikre utviklingen av en helhetlig og god arbeidstidsregulering. I politi- og lensmannsetaten har dette vært gjort i flere tiår.

Når det fra Regjeringens side nå legges opp til at det i forskrift skal gis egne bestemmelser som reduserer arbeidstakernes vern, fører dette til at arbeidstidsreguleringen blir fragmentert og undergraver en helhetlig vurdering. Det blir dessuten vanskeligere å utvikle et regelverk i tråd med arbeidstidsreglenes viktigste formål, nemlig å forhindre fysiske og psykiske belastninger.

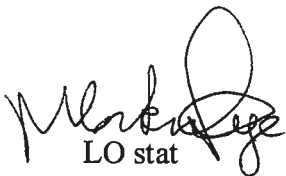
Regjeringens disposisjoner medfører foruten brudd med en langvarig tradisjon også at tariffavtalen som er inngått mellom hovedsammenslutningene og FAD ikke blir fulgt opp, verken mht. evaluering av unntaksbestemmelsene eller videre forhandlinger. Se protokoll av 26. juni 2008.

Staten som arbeidsgiver og forhandlingsmotpart, og staten som myndighet med kompetanse til å fastsette forskrift er to ulike roller. Etter hovedsammenslutningenes syn tilsier alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper om myndighetsmisbruk at Regjeringen ikke kan bruke sin kompetanse som myndighet til å ivareta arbeidsgiverinteresser.

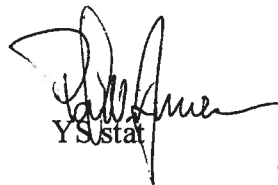
Regjeringens disposisjoner er dessuten ikke i samsvar med Norges folkerettslige forpliktelser. Vi viser særlig til ILO-konvensjon 154, ratifisert av Norge 22. juni 1982. Konvensjonens formål er å stimulere til og spre bruken av frie forhandlinger av kollektiv avtaler. Regjeringens bebudete forskrift har åpenbart motsatt effekt.

Hovedsammenslutningene er av den oppfatning at i den situasjonen partene befinner seg vil den bebudete forskrift svekke tilliten mellom avtalepartene, sette en lovbestemt forhandlingsrett tilside og vanskeliggjøre etableringen av en god og helhetlig arbeidstidsordning for politi- og lensmannsetaten.

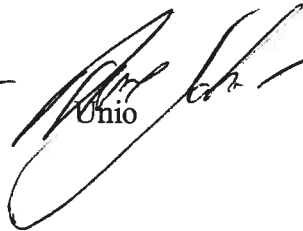
Organisasjonene ber på bakgrunn av det ovennevnte om at arbeidet med forskriften avsluttes og at dialogen mellom partene gjenopptas slik at en kan fortsette det gode samarbeidet og finne konstruktive løsninger gjennom kollektive forhandlinger.

LO stat

YS stat

Unio

AKA
Akademikerne